

405.

U S T A W A

z dnia 15 lipca 1920 r.

zmieniająca artykuł 8 ustawy z dnia 18 lipca 1919 r. o pomocy państwowej na odbudowę gospodarstw, zniszczonych lub uszkodzonych skutkiem wojny. (Dz. Pr. № 63 poz. 363).

Art. 1. Artykuł 8 ustawy z dnia 18 lipca 1919 r. o pomocy państwowej na odbudowę gospodarstw, zniszczonych lub uszkodzonych skutkiem wojny (Dz. Pr. № 63, poz. 368) otrzymuje brzmienie następujące:

„Bezzwrotna zapomoga pieniężna (art. 7) na odbudowę, z wyjątkiem kościołów, nie może przekraczać sumy 20 tysięcy marek, a w granicach tej sumy z tytułu strat w ruchomościach domowych (art. 4 d)—dwóch tysięcy marek. Bezzwrotna zapomoga na odbudowę kościołów wynosić będzie 50% oszacowanych strat wojennych, a do czasu przeszacowania i ustalenia kursu waluty w myśl art. 9 zapomoga wynosić będzie 50% rzeczywistych kosztów odbudowy. Ponadto poszkodowani mogą otrzymać resztę pomocy państwowej tylko tytułem pożyczki”.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrom: Skarbu, Robót Publicznych, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów i

Minister Skarbu:

W. Graaski

Minister Robót Publicznych:

w z. *Dudek*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

Bujak

Minister Przemysłu i Handlu:

W. Chrzanowski

Minister Spraw Wewnętrznych:

w z. *J. Kuczyński*

406.

ROZPORZĄDZENIE RADY OBRONY PAŃSTWA

z dnia 14 lipca 1920 r.

w przedmiocie powołania prawników do czynnej służby wojskowej

Art. 1. Oznaczoną w art. 2 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 7, poz. 45) liczbę prawników, którzy mogą być na podstawie ustawy tej powołani na czas wojny do czynnej służby wojskowej w korpusie sądowym, podwyższa się na 200.

Art. 2. W razie potrzeby powołania prawników na czas wojny do służby w korpusie sądowym ponad powyższą liczbę 200 upoważnia się Radę Ministrów do udzielenia—na wniosek Ministra Spraw Wojskowych—zezwoleń na takie powołanie.

Art. 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wojskowych, a o ile chodzi o powołanie prawników ze służby państwowej,—w porozumieniu z właściwymi Ministrami.

Art. 4. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Naczelnik Państwa i
Przewodniczący Rady Obrony Państwa:
J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:
W. Grabski

407.

ROZPORZĄDZENIE RADY OBRONY PAŃSTWA

z dnia 15 lipca 1920 r.

o wydawaniu bezpośrednich nakazów rekwizycyjnych przez władze wojskowe (uzupełnienie ustawy z dnia 28/X 1919 r. Dz. Ust. Rz. P. Nr. 86 poz. 470 z roku 1919).

Art. 1. Artykuł 6 ustawy o rzeczowych świadczeniach wojennych w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 28/X 1919 r. (Dz. Ust. № 86 poz. 470) ma opiewać następująco:

Zażądanie świadczeń wojennych następuje w drodze nakazów rekwizycyjnych wydanych przez właściwe urzędy administracyjne na podstawie zapotrzebowań wystawionych przez władze wojskowe w myśl art. 7 gdzie władze rządowe administracyjne jeszcze nie są zorganizowane, zażądanie świadczeń nastąpić może na zasadzie nakazów rekwizycyjnych władz wojskowych za pośrednictwem urzędu gminnego.

W razie nagłej a gwałtownej potrzeby przysługuje władzom wojskowym, każdorazowo do tego upoważnionym przez Ministra Spraw Wojskowych prawo bezpośredniego wydawania nakazów rekwizycyjnych wszystkim osobom fizycznym i prawnym, posiadającym jakiekolwiek przedmioty potrzebne dla celów zaopatrzenia armji i obrony Państwa.

W tym wypadku powinien jednak Minister Spraw Wojskowych porozumieć się uprzednio z zainteresowanym Ministrem i wysłuchać jego opinji co do właściwości zarządzenia rekwizycji danego przedmiotu oraz właściwości w stosunku do danej kategorii osób. W razie niezgodności opinji, rozstrzyga Rada Ministrów.

W tym wypadku nie ma zastosowania przepis art. 2 ustawy z dnia 11/IV 1919 r. Dz. P. P. № 32 poz. 264 o potrzebie oznaczania i ogłaszania drogą rozporządzenia przedmiotów, podlegających rekwizycji, a urzeczywistnienie owych nakazów rekwizycyjnych należy do własnego zakresu działania władz wojskowych, które winny zawiadomić o tem władze administracyjne.